

ตอนที่ ๒๐ เมื่อผมตาย

ตายครั้งที่ ๔

เพื่อนภิกษุสามเณรทั้งหลายและบรรดาญาติโยมพุทธบริษัทสำหรับวันนี้ ก็ยังเป็นวันที่ ๒๔ กรกฎาคม ๒๕๔๗ เป็นวันบันทึกเสียง เสียงชุดนี้ทำเป็นหนังสือด้วย เทปชุดนี้เป็นชุดที่จบเล่มของหนังสือเล่ม ๑ จะได้ไม่โตนัก

ตอนนี้ก็พูดถึงการตายวาระที่ ๔ ผมตายเมื่ออายุ ๒๗ ปี คือบวชเป็นพระ นานแล้วหลังจากการที่บวชเป็นพระอยู่กับหลวงพ่อบ้านวัดบางนมโค อำเภอเสนา จังหวัดอยุธยา ตอนนั้นมีวันหนึ่งขณะที่ผมไปเรียนนักธรรมกลับมา ที่วัดปรากฏว่ามีรูปหล่อพระศรีอาริยมเตไตรย แห่ไปจากวัดไธย ที่จังหวัดลพบุรีเอาไปที่วัดบางนมโค

และก้ตอนกลางคืนของคืนที่สอง เวลาตี ๒ หลวงพ่อบ้านท่านไปอยู่ที่ หน้าพระศรีอาริย์กับตาเข็ดซึ่งเป็นลูกศิษย์ เป็นคนมีอายุมากแล้ว และก้ตาเข็ดมาปลุกผม ขณะที่มาปลุกผม ปรากฏผมตื่นแล้ว เพราะว่าหลังจากที่ผมบวชกับหลวงพ่อบ้านแล้ว ถึงเวลาตี ๒ ทุกคืน ผมก็ลุกขึ้นเจริญกรรมฐานตามปกติของผม ตามแบบฉบับของการบวช เป็นการบวชเพื่อต้องการจะรู้จักสรวรรค์นรกด้วยความจริงและก้ไปเที่ยวสรวรรค์นรกให้ได้ด้วย การตั้งใจไว้อย่างนั้น และก่อนจะบวชก้ไปพบพระที่มีความสำคัญหลายท่าน ที่สำคัญจริง ๆ มีอยู่ ๑๐ องค์ ท่านแสดงออกถึงความสามารถเจริญพระกรรมฐานจนผมมีความเลื่อมใส

การแสดงออกไม่ใช่หนังหลับตาให้ดู ท่านพูดทุกอย่างที่ผมผ่านมาถูกหมด แต่ละองค์พูดเหมือนกัน เหมือนกับตาเห็นมา ถึงแม้ว่าในขณะที่อดีตใกล้ปัจจุบัน คือการที่จะเดินไปหาท่าน เราพบอะไรบ้าง บางครั้งก็พบสิ่งที่ประหลาด นั่นก็คือจะไปหาพระ กลับไปเจอสะทาวกลางทางซะนี่ ก้เลยต้องไปพะวงอยู่กับพระผู้หญิงประเภทนั้นเข้าก่อน เพราะเธอยิ้มแย้มแจ่มใส คุยสนุกสนานตามกำลังใจและก้ไปหาพระไปถึงท่าน ท่านก็บอกว่า

"เออ ก่อนจะมาหาฉัน มาถึงตามทางมาเจอชนมหวานเข้าไซ้ไหม"

ชื่นใจไหม พอได้ฟังก้ชอบใจ เอ้อ! พระนี้ท่านรู้จริง ๆ

และต่อมาก็ได้คุยกันและถามท่าน "ไปเที่ยวสรวรรค์นรกได้ไหมครับ?"

ท่านบอก "นรกสวรรค์นี้มันใกล้เหลือเกินนี่ ความรู้ของพระจริง ๆ นะเขา
ไม่รู้แค่สวรรค์นรกนะ เขารู้ถึงพรหมโลก เขารู้ถึงนิพพาน พระจริง ๆ ที่ตั้งใจบวชใน
พระพุทธศาสนา ต้องรู้อย่างนี้ทุกองค์"

โอ้โฮ ท่านยืนยัน ถามว่า "พระที่ไม่รู้อย่างนั้นมีไหมครับ ผมเจอมาหลาย
องค์ท่านบอกไม่รู้"

ท่านก็บอกว่า "มี" ท่านบอกว่า "ท่านพวกนั้นไม่ได้ตั้งใจบวชด้วยความ
จริงจัง ความจริงเมื่อบวชมาตอนแรกอาจจะไม่มีศรัทธา บวชมาด้วยประเพณี พอถึง
ประเพณีถึงกาลจะบวชก็บวช บางคนเป็นฆราวาส ลำบากยากแค้นเห็นพระมีความสุขก็
บวช แต่ความจริงเป็นพระไม่มีความสุข จะต้องแสวงหาทุกข์ไว้เป็นปกติ พระจะต้องรู้จัก
ทุกข์"

เมื่อท่านอธิบายให้ฟังผมไม่ขอพูดมาก พูดมากเทพคาสเซทหน้านี้ไม่พอ
ก็เลยอยากจะบวชกับท่าน อยากจะไปเที่ยวสวรรค์ ทั้ง ๑๐ องค์ ท่านบอกว่า "ฉันไม่สอน
ให้คุณ เพราะคุณไม่ใช่คู่ปรับของฉัน"

ก็ถามท่านว่า "คำว่าคู่ปรับหมายความว่าอย่างไร?"

"คำว่าคู่ปรับต้องทำบุญร่วมกันมาแต่ชาติก่อน ๆ จึงจะสอนกันได้ การ
สอนเบื้องต้นเป็นของลำบาก ต้องคู่ปรับ ถ้ามีความรู้บ้างแล้ว ฉันยอมให้ได้ อะไร
บกพร่องฉันสอนให้ได้"

มาขั้นสุดท้ายก็ถามว่า "ใครครับ?"

โอ้จิตศรัทธาอยากจะบวช เพราะอยากไปเที่ยวสวรรค์นรก มันมีตั้งแต่
คราวไปได้ตั้งแต่อายุ ๗ ปี มันก็ก้องอยู่เสมอว่าต้องลงไปเที่ยวในเมืองนรกด้วยตนเองให้
ได้ ต้องขึ้นไปหาเทวดาให้ได้ ไปที่วิมานของเทวดาให้ได้ รวมความว่ามันก้องอย่างนี้

ท่านก็เลยบอกว่า "ถ้าต้องการจะรู้จริง ๆ ก็หลวงพ่อบานวัดบางนมโคที่
ตระกูลของเธอมีความเคารพนับถือนั้นแหละ เป็นคู่ปรับกับเธอ ถ้าเธอบวชกับท่าน
ศึกษากับท่าน ไม่ช้าจะได้ เพราะเคยรู้หัวใจกันมา รู้ด้านชีวิตจิตใจกันมาเดิม"

หลังจากนั้นมาเมื่อมาพบหลวงพ่อบานก็บวช เรื่องรายละเอียดมีใน
ประวัติหลวงพ่อบานแล้วนะ ถ้าต้องการจะรู้รายละเอียดให้ไปอ่านที่นั่น

เมื่อบวชแล้วหลังจากนั้นเมื่อหลวงพ่อบานท่านให้ตาเขิดมาตามเวลาตี ๒ เศษ ๆ ขึ้นมาผมก็ตื่นแล้วเตรียมตัวจะเจริญพระกรรมฐาน เสียงคนเดินมาหน้าประตู ก็แย้มประตูไปดู กำลังครองสังฆาฏิเรียบร้อย กำลังจะนั่งเห็นตาเขิดเข้า ตาเขิดก็ยกมือไหว้ บอก

"ท่านครับ ท่านใหญ่ (หลวงพ่อบานนี่เขาเรียกท่านใหญ่) ท่านใหญ่นิมนต์ให้ไปหาที่ข้างหน้าพระศรีอารียเมตไตรยกลางศาลา"

ฟังว่าเป็นคำสั่งหลวงพ่อบาน ผมก็ไม่ถามต่อไป คำสั่งต้องเป็นคำสั่งครูบาอาจารย์ต้องหวังดีเสมอ ไปหาท่าน ไปกราบ ๆ ท่านก็บอก "ไปกราบพระศรีอารียเมตไตรยเวลากราบลงไปนึกถึงพระศรีอารียเมตไตรย กราบครั้งที่ ๓ นึกถึงบรรดาพระสาวกทั้งหลายที่เป็นพระอรหันต์"

เวลาที่ผมกราบไปใจผมนึกผมก็เห็นภาพ เพราะว่ามองเห็นพระพุทธรูปในอกเป็นประจำ นึกถึงภาพอะไรขึ้นมา ก็พบภาพทันที โดยเฉพาะองค์สมเด็จพระชินสีห์เวลาที่ผมกราบ ความจริงผมไม่เห็นพระพุทธรูปองค์นั้นหรอก ผมเห็นพระพุทธรูเจ้าหลังจากก่อนที่ผมจะตายครั้งแรก เวลานี้ก็ติดตาติดใจอยู่เป็นปกติ ไปไหนผมก็เห็นของผมเรื่อยตั้งแต่เวลานั้นเป็นต้นมา และเห็นได้ชัดเจนแจ่มใส เวลานี้สวยกว่านั้น แพรวพราวเป็นระยั้ง เมื่อผมกราบเสร็จ หลวงพ่อบานก็บอกว่า "เธอจงปรารถนาพุทธานุภาพอย่างอื่น"

ผมก็กราบเรียนท่านบอกว่า "คนอย่างผมปรารถนาพุทธานุภาพไม่ได้ครับ วิชาบาปกรรมก็ตี ความดีก็ตีไม่พร้อมที่จะเป็นพระโพธิสัตว์ และก็ไม่พร้อมที่จะเป็นพระพุทธรูเจ้า"

หลวงพ่อบานท่านบอกว่า "เธอรู้อะไรก็รู้ได้ ทำไมไม่รู้อดีต อดีตที่ผ่านมา เธอปรารถนาพุทธานุภาพมานานแล้ว เวลานี้มันก็เป็นเวลาใกล้จะเต็ม ปรารถนาพระโพธิญาณต่อ" เมื่อท่านว่าอย่างนี้ผมก็ยอมรับ ท่านบอกให้ปฏิญาณตนปรารถนาพุทธานุภาพผมก็ว่าแล้วเสียงมันเบาไปหน่อย ท่านบอก "ไม่เอา ว่าอย่างฉันให้ชัดเจนแจ่มใสแบบนี้" ท่านก็นำ แล้วผมก็ว่าด้วยความจริงใจ หลังจากนั้นท่านก็บอกให้อธิษฐาน

"ถ้าข้าพเจ้าจะได้บรรลุอุภิสกสัมมาสัมโพธิญาณเป็นพระพุทธรูเจ้าในอนาคตกาลแล้ว ขอยกพระศรีอารียขึ้น"

แล้วท่านก็กราบนั่งคุกเข่า เอาสองมือขึ้นประคองแทนพระ พระก็ขึ้น พระศรีอาริย์นี่เขายกตั้ง ๘ คน หลังไม่ยี่คนะ หลังอ ๆ ท่านประคองสองมือยกขึ้นแบบเบา ๆ เหมือนกับพานในมือแล้วท่านก็วาง เอาขึ้น ๆ ลง ๆ แล้วท่านก็วาง

ท่านบอกว่า "คุณยกบ้าง" ผมก็ยกบ้างนะซี ทำแบบท่าน ขึ้นตามข้าง ข้างขึ้นก่อนใหญ่ ผมขึ้นไม่ออกเลย เอามือไปขยับเข้ามือคู่ พระไม่เขยื้อน

ท่านก็บอกว่า "เธอวาสนาบารมียังอ่อน ลูกขึ้นสองมือจับแทนพระยกขึ้น"

เท่านั้นแหละครับ ยกขึ้นลิวเลยเบาหวิว ขึ้น ๆ ลง ๆ แบบนั้นก็ฟ้า ๒-๓ ครั้ง แล้วก็วาง วางแล้วก็กราบ

ท่านบอกว่า "เธอปรารถนาพุทธภูมิได้ เธอต้องเป็นพระพุทธเจ้าแน่"

ท่านว่าแน่ผมก็แน่กับท่าน แต่ใจมันก็ไม่แน่ หลังจากนั้นท่านให้อธิษฐานว่า ชีวิตของเธอจะอยู่ไปสักกี่ปี อายุเท่าไรของเธอจึงจะตายขอว่า "ถ้าอายุเท่าไรตายให้ยกขึ้น ถ้ายังไม่ตายยกไม่ขึ้น"

ก็ไล่ไป ๆ พออายุ ๒๗ ยกขึ้นเบาหวิวเหมือนกันก่อน วางแล้วก็กราบพระ ท่านบอกอายุ ๒๗ หמדอายุเธอ แต่ความจริงท่านรู้ หากว่าท่านจะบอกเฉย ๆ เราคงไม่เชื่อ จึงให้ทดลองยกพระศรีอาริย์ดู

หลวงพ่อบานนี่ผมเชื่อว่าท่านรู้แน่ เพราะวันเวลาตายของท่าน ท่านบอกล่วงหน้า ๓ ปี บอกอีก ๓ ปีข้างหน้าวันขึ้นเท่านั้นแรมเท่านั้น เวลาเท่านั้นฉันจะตาย และที่ท่านตายตรงเป้ง เวลาจะตายจริง ๆ ก็ไม่ได้ป่วยไข้ไม่สบาย นอนครอก ๆ ก่อนหน้านั้นตอนเช้าท่านก็พูดแจ้ว ๆ แต่ประกาศว่า "หลังจากเที่ยงวันแล้วฉันจะไม่พูดกับใคร ใครมีธุระอะไรพูดกับฉันได้ก่อนเที่ยง" รวมความว่า ท่านก็เป็นตามนั้น หลังจากเที่ยงท่านก็ไม่พูดเลย ถึงเวลาเนาฬิกาตีเป้ง วาระแรก ๖ โมงเย็น ท่านล้มตาแพรวบ หลับตาแพล็บไปเลย ซีพจรดับพร้อมกัน เรื่องของท่าน ท่านทราบได้ทำไมเรื่องของผมท่านจะทราบไม่ได้ เพราะตามปกติแล้วเรื่องของตัวทราบยาก เรื่องของคนอื่นทราบง่าย

หลังจากนั้นมาเมื่อหลวงพ่อบานมรณภาพแล้ว เอ้า ขอโทษ หลวงพ่อบานก็บอกว่า "ต่ออายุซะ เธอยังไม่ควรจะตายเมื่ออายุ ๒๗ ปี"

ผมก็นึกในใจว่าถ้าผมตายอายุ ๒๗ ปี ผมก็เป็นพรหม เพราะเวลาที่ผมเจริญพระกรรมฐาน ผมไปพรหมเสมอผมขึ้นไปครั้งแรก ผมขึ้นไป บรรดาพวกพรหมเขา

เงียบ ความจริงวันนั้นไม่เงียบล่อกันเจี๋ยจ้าว ๆ เพื่อนเก่ามาแล้ว ๆ ดีอกดีใจ และต่างคนต่างบอกว่า "เพื่อนเก่าลงไปไม่ทัน หมดยุคพรหม ตั้งใจจะไปบำเพ็ญบารมี กลับตายคราวนี้ไปอยู่สูงกว่าเดิม" ผมเข้าใจว่าจากพรหมชั้นที่ ๙ อาจจะเป็นพรหมชั้นที่ ๑๐ ชั้นที่ ๑๑ ตามเรื่อง ผมไม่เคยนึกเรื่องนิพพาน ผมจะไปไหน ผมเป็นพรหมชั้นนี้เมื่อตายแล้วอาจจะเป็นพรหมชั้นที่สูงกว่า พรหมนี้เป็นชั้นจริง ๆ ความรู้สึกมีเท่านั้น

เวลาเจริญพระกรรมฐาน ผมก็มั่นใจผมคิดเลยว่าตายคราวนี้ ผมจะไปเป็นพรหม ผมก็ไปชั้นพรหมทุกวัน เวลาที่ไปถึงนั้นนิมานก็เงียบไม่มีใครเลย ผมก็นั่งเล่นนอนเล่น ผมสบาย ๆ ดีไม่ดีตอนหัวค่ำท่องหนังสือทบทวนความรู้เสร็จประมาณ ๔ ทุ่ม ผมก็ไหว้พระเสร็จ สมาทานเสร็จ ผมก็กลับมานอน เวลานอนผมก็รวบรวมใจฟุ้งปราดไปวิมานของพรหม ผมก็เป็นพรหมเหมือนกัน ผมก็นอนแชงลงที่นั่น ปล่อยให้ร่างกายมันนอนตามสบายข้างล่าง เวลาใกล้ตี ๒ อีก ๕ นาทีผมก็ลงผมทำอย่างนี้เกือบทุกวันผมจึงมีความมั่นใจ ผมตายเมื่อไรผมจะไปเป็นพรหมเมื่อนั้น

แต่ว่าหลังจากนั้นมา หลวงพ่อปานท่านบอก "ให้ต่ออายุ" ผมก็ไม่อยากจะทำ ท่านบอกว่า "ต่อไม่ยาก เอาปลา ๑ ตัว ปล่อยปลา ๑ ตัว ได้ ๑ ปี"

ต่อมาวันหนึ่งท่านซื้อปลามากะละมังใหญ่มากไม่รู้กี่ตัว ตัวเล็กบ้างใหญ่บ้าง ให้พระไปตามผมบอกว่า "ไปตามไฉ่ลิงดำมาซิ" พอไปตามมาแล้ว ท่านก็บอกว่า

"เฮ้ คุณช่วยเอาปลาไปปล่อยด้วยนะ"

ผมก็นำปลาไปปล่อย ผมนึกว่าปล่อยแทนท่าน ผมกลับมา ล้างกะละมังวางไว้ที่เดิมก็ไปกราบท่าน ท่านก็บอกว่า

"แกต่ออายุแล้ว ปลาทั้งหมดฉันซื้อให้แก แกอายุ ๒๗ ต้องไม่ตาย"

ผมก็ไม่ได้ว่าอะไรตายหรือไม่ตายผมก็ไม่ว่า ผมก็ตัดสินใจเผื่อว่ามันจะตาย ผมก็เร่งรัดกำลังใจของผมเรื่อย ๆ แต่การเร่งรัดผมไม่ไปนั่งหลับตาปีภาวนาที่ไหนหรอก เวลาจะไปไหนนั่งที่ไหนผมก็เห็นพระของผมตลอดเวลา เวลาจะดูหนังสือผมก็เห็นพระก่อน เห็นพระแล้วผมก็ขอพร ขอให้จำหน่ายสื้อได้แม่น ๆ ง่าย ๆ และมีความเข้าใจในตำรับตำรา ก็รู้สึกมีประโยชน์ ตำราบาลีที่เขาว่ายาก ๆ แต่ผมเรียนกับเขาไม่ยาก เรียนนิดหน่อย อย่างสังขยาก็ดีอาชยาก็ดีเขาว่ายาก ผมไม่มีความรู้สึกว่ายากเลย ดูตำราแล้วเข้าใจ

ต่อมาเมื่ออายุ ๒๗ ปี ตอนนั้นอยู่วัดประยุรวงศาวาส เข้าไปเรียนบาลีอยู่ในกรุงเทพฯ ๕ ตอนนั้นเป็นเปรียญแล้ว อายุ ๒๗ เป็นเปรียญแล้ว ก็มีพระท่านทำยาวนานหนึ่ง ทุกองค์ฉันแล้วรู้สึกว้าวย ผมนึกอยากจะมีกำลังร่างกายปลอดโปร่งอย่างเขาบ้าง และเป็นนักเทศน์แล้วด้วย ก็ขอท่านฉัน

ฉันเข้าไปเดี่ยวเดียว ท้องถ่าย ๓ ครั้ง หดแรง คราวนี้ตามันเริ่มสั้น มาทีละหน่อย ๗ สายตานี้มองไกล ๗ มันเห็นสั้นเข้ามา ๗ จนกระทั่งพระกับเถรนั่งข้าง ๒-๓ องค์ไม่เห็น พอไม่เห็นก็หมดความรู้สึกภายนอก ข้างนอกใครจะไปใครจะมาก็ไม่เห็นหมด พุดกับผมก็ไม่ได้ยินหมด แต่ความรู้สึกในขณะนั้นมันเป็นความรู้สึกแตกต่างกับที่ตายมาแล้ว คือมันยังไม่ตายจริง อย่างที่ชาวบ้านเขาเรียกว่าสลบแต่ความจริงสลบมันไม่มีความรู้สึก ใสนั้นไม่ใช่สลบ ผมเข้าใจกำลังของจิตเป็นฉานมากกว่า

หากว่าท่านจะถามว่า "เป็นฉานด้วยอาการอย่างไร นั่งเป็งหรือเปล่า?"

ตอนนี้เป็นการศึกษา น่าจะศึกษาด้วยความเข้าใจอย่างนี้นะ ผมไม่ใช่ผู้วิเศษ แต่ผมเอาจากจริยาที่ผมประสบมาเองมาแล้วสู่พวกคุณฟัง นั่นคือเวลาที่ผมป่วยปกติผมเห็นภาพพระพุทธรูปเจ้าอยู่ตลอดเวลา คือพระพุทธรูปทองคำที่ผมชอบ และก็กราบพระพุทธรูปเจ้าที่ท่านแสดงพระองค์ไปปรากฏหลังจากการบวชวันที่สอง ก็ปรากฏชัดหรือว่าหลังจากตายครั้งที่ ๒ ก็ได้ภาพนั้นนะเหมือนกัน แต่ลีลาการนั่งต่างกัน แต่เหมือนกับจริง ๆ สวยมากมันจับจิตใจ เพราะผมชอบสวย ๆ เวลาเป็นหนุ่ม ๆ ยังเป็นฆราวาสผมก็ชอบสวย ๆ เหมือนกัน ใครสวยผมก็ชอบ ตอนเป็นพระมานี่ผมชอบพระพุทธรูปเจ้าสวย ๆ วางสาว ๆ สวย ๆ เสีย คือไม่ยุ่งกับแก ผมสู้แกไม่ได้ ผมเลิกสู้ ตั้งใจไม่สู้ตั้งแต่วันแรก ก็เลยไม่คิดจะสู้ต่อไป

ก็รวมความผมชอบสวย ๆ เห็นท่านสวย ๆ ภาพสวย มันชอบ เห็นท่านตลอดเวลา เดินบิณฑบาต ผมเห็นของผมตลอด นั่งอยู่ไม่มีใครกวนเห็นตลอด เวลาดูหนังสือเห็นท่านอยู่บนหัวผมเลย ผมไหว้ท่าน นึกว่าท่านอยู่บนหัวผมจิตใจใสสว่างจำอะไรได้ดี เวลาป่วยไข้ไม่สบาย ท้องถ่ายครั้งแรกผมก็นึกในใจว่าอาการอย่างนี้มาอีกแล้ว เราสู้ เมื่อเราสู้ก็เลยจับอารมณ์เบา ๆ ผมไม่ได้ทำอะไรหนัก ผมก็ภาวนา "พุทโธ" หายใจเข้านึกว่า "พุท" หายใจออกนึกว่า "โธ" ใจก็จับพระรูปพระโสมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่เคยเห็นชัดมาก แล้วพระองค์ก็ทรงแย้มพระโอษฐ์ไม่เคยพูด

ต่อมาความรู้สึกภายนอกหมด อารมณ์ภายนอกดับร่างกายไม่รู้สึก ตาไม่เห็น หูไม่ได้ยิน แต่มีความรู้สึกของตัวเองว่าตัวเองอยู่ในร่างกาย สภาพของตัวเองเป็นพรหมใสชัดเจนมาก สวยงามกว่าเก่ามาก แต่ว่ายังไม่ไปไหน ตัดสินใจมีความรู้สึกที่ **"เราควรจะอยู่หรือเราควรจะไป?"**

อันนี้เป็นเครื่องเตือนใจบรรดาเพื่อนภิกษุสามเณรและบรรดาญาติโยม พุทธบริษัท ว่าลักษณะของการเข้าฌานตายนะ ที่แรกผมนึกว่าคนเข้าฌานตายต้องลุกขึ้นมา นั่งขัดสมาธิ ชักลูกประจำหรือภาวนาตัวตรง ความจริงไม่ใช่อย่างนั้น คำว่าฌานคืออารมณ์ชินของสมาธิ อารมณ์นี้เป็นมหากุศล เวลานั้นผมนึกเบา ๆ นะ ผมไม่ได้ทำเครียด ไม่ใช่มีอารมณ์ตึงเป้ง อากาการตึงเป้งนี้ผมก็ไม่ชอบ เพราะตึงที่โรมันไปไม่ได้สักที ต้องใช้อารมณ์เบา ๆ อยากจะไปไหนก็ได้ พอหายใจเบา ๆ สบาย ๆ นึกจิตเป็นสุขเห็นภาพพระก็สบาย พอหมดความรู้สึกภายนอกก็มีความรู้สึกที่ ร่างกายเห็นชัด เห็นร่างกายเดิมเหมือนกับถ้าใหญ่มาก เรียกว่าถ้ายืนต่อตัว ๒-๓ คนไม่ถึง แล้วก็นึกในใจว่า **"เราจะอยู่ดีหรือไปดี"** ก็คิดอีกทีว่า **"ถ้าอยู่ดีกว่าเก่าเราจะอยู่ ถ้าอยู่แล้วไม่ดีกว่าเดิมเราจะไม่อยู่"** เสียเวลาเปล่า ๆ ก็ตัดสินใจไม่ได้

หลังจากนั้นก็ถึงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า อธิษฐานว่า

"ข้าพระพุทธเจ้าควรจะอยู่หรือควรจะไป ?"

ไปไหน ไปพรหมวิมานเห็นชัด และก็บนอากาศเต็มพริ้วแพรวพราวเป็นระยับ เทวดากับพรหมพระอริยะเต็มไปหมด สดชื่นเหลือเกิน แต่ว่าทุกท่านไม่มีใครคว้ามือเรียก เพียงแต่ยิ้ม ใคร่ครวญให้ดีกว่าอน ท้าวสหัมบดีพรหมยื่นข้างหน้าบอก

"จงใคร่ครวญให้ดีกว่าอน จะไปหรืออยู่ ใคร่ครวญให้ดี"

ผมก็เลยนึกในใจ นึกถึงพระพุทธเจ้าว่า

"ถ้าหากว่าควรอยู่หรือไป ถ้าควรจะอยู่ขอให้ฉันมีฉัพพรรณรังสีรัศมี ๖ ประการพุ่งมาบนเพดาน ถ้าหากว่ายังไม่ควรอยู่ควรจะไปขอไม่เห็นอะไรปรากฏเลย"

พออธิษฐานเสร็จก็มีรัศมี ๖ ประการ พุ่งมาเป็นแสงรุ่งเต็มเพดานแผ่อยู่พักหนึ่งหายไป ผมคิดว่าท่านบอกว่าควรอยู่ และตัดสินใจใหม่ว่า

"ถ้าอยู่ดีกว่าเดิม ขอให้รัศมีพุ่งมาใหม่และเป็นทักษิณาวัตร ถ้าหากว่าอยู่จะไม่ดีไปกว่าเดิม ขอให้รัศมีพุ่งมาอีกเลย"

ก็ปรากฏว่ารัศมีพุ่งมาใหม่เป็นทักษิณาวัตร สวยสดงดงามมากอยู่ครู่
หนึ่งก็หายไป ก็คิดว่าถ้าอย่างนั้นต้องอยู่

เวลานั้นก็ปรากฏว่ามีเทวดาท่านหนึ่งคือ **พระอินทร์** ตอนนั้นท่าน
แต่งตัวชุดสีขาว ผมเห็นขาวหมด นุ่งผ้าธรรมดา ๆ เป็นผ้าพื้นมีผ้าสไบเฉียงออกสีขาว
ท่านเข้ามาเฝ้าก่อนหนึ่งเหมือนก่อนดิน บอกว่า

"คุณฉันทาก่อนนี้เสีย และการที่คุณรับเทศน์ไว้ที่จังหวัดสมุทรสงครามวัน
มะรืนนี้ไม่ต้องให้ใครไปแทน คุณไปเองได้ ร่างกายจะปกติ"

รับยาเข้ามาฉัน รสเหมือนดิน หลังจากนั้นก็มีความรู้สึกตัวตื่นขึ้น และ
เวลาประเดี๋ยวเดียวตามความรู้สึก แต่ว่าเพื่อนพระบอกว่า เวลาสิ้นไป ๘ ชั่วโมงเศษ

ดีว่าสมเด็จพระพุฒาจารย์ วัดอนงค์ ท่านเป็นพระที่ควรไหว้อย่างยิ่งเป็น
พระที่มีอารมณ์บริสุทธิ์มาก แต่ว่าจะบริสุทธิ์ขนาดไหนผมไม่ทราบ อย่างถามผมนะ ผมรู้
ของผมคนเดียวก็พอ พระองค์นี้ผมไหว้หมดตัว ไม่ใช่ไหว้เฉพาะมือเฉพาะหน้าผากของ
ผม ท่านยังยั้งไม่ให้คนอื่นมายุ่งกับร่างกายของผม นั่นดีไม่ดีเขายกขึ้นเชิงตะกอนไปแล้ว
ผมไม่มีสตางค์นี้ ผมเป็นนักเทศน์แต่ผมมีสตางค์ติดกระเป๋าไม่ถึง ๑๐ บาทตลอดเวลา
ผมเลี้ยงพระเลี้ยงเณรหมด

ก็รวมความว่าผมก็รอดตายมาได้ เวลานั้นถือเป็นการประลองความตาย
การตายคราวนี้มีประโยชน์ที่มีการเข้าใจว่าการเข้าฌานตายเป็นอย่างไร

ในเมื่อไปดูหลวงพ่อบานท่านตาย เข้าฌานตายท่านก็ไม่ลุกท่านก็นอน
ธรรมดา ๆ อารมณ์ปกติเห็นหายใจปกติ ไม่มีอาการเครียดบึ้งบึ้งทำท่านเหมือนเจริญ
สมถภาวนา หรือวิปัสสนาภาวนาเป็นฌานตั้ง ไม่ใช่อย่างนั้น และผมเวลานั้นไม่ใช่จะ
เลียนแบบหลวงพ่อบาน เวลาป่วยไข้ไม่สบายผมก็เกิดการไม่แน่ใจว่าชีวิตผมจะอยู่
หรือไม่อยู่ ผมคิดเสมอ นะครับ

เวลานี้ยังป่วย เวลาที่พูดผมก็มีความรู้สึกอย่างนั้น ที่พูดเวลานี้ก็มีความ
หวังว่าผมป่วยเป็นปกติ เดินก็ชวนหน้าชวนหลัง หน้าก็มีดี งงทุกวันนับเป็นเวลาสอง
เดือนเศษมาแล้ว ยิ่งใกล้ระยะเวลาที่จะบันทึกเสียงยิ่งเป็นหนัก ผมก็ไม่ไว้ใจในชีวิตของ
ผม ผมอาจจะคาบเอาสิ่งที่มีความรู้สึกเป็นคุณประโยชน์หนีจากท่านไป เอาไป
เมืองผีเสียหมด ผมเกรงว่าความรู้สึกประเภทนี้จะดีหรือไม่ดีตามคนอื่นนะผมไม่
ทราบ เพราะผมเห็นว่ามันเป็นคุณประโยชน์สำหรับผมก็เลยรีบคายไว้เสียก่อน

แทนที่จะกลืนไว้หมดแต่ผู้เดียว เป็นอันว่าขอให้ท่านทั้งหลายพึงมีความเข้าใจ การเข้าฌานตายก็มีสภาพแบบนั้นขอทุกท่านเอาแบบนี้

ตอนเข้ามิดอย่าลืมใช้อารมณ์ของกรรมฐานตามที่ท่านจะพึงทำได้ ใช้กำลังให้ถึงที่สุดแต่อย่าให้เครียด ท่านที่ได้มโนมยิตีพุ่งกายไปนิพพานก่อน ภายในนะ อทิสสมานกาย ปล่อยให้ใจสบายต่อหน้าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่วิมานของเรา หรือวิมานของท่านก็ได้ แล้วก็ตัดสินใจว่า **"ร่างกายพึงเมื่อไรขอมาที่นี่เมื่อนั้น"** แล้ววันนั้นทั้งวันถ้ายามว่างมีอยู่ จงอย่าลืมพระรูปพระโคมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าในรูปของนิพพาน

สำหรับท่านที่ปฏิบัติในด้านสุขวิปัสสนาก็จับพระรูปพระโคมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่ไม่เคยเห็นก็ใช้พระพุทธรูปแทน องค์ใดองค์หนึ่งก็ได้ ลักษณะใดก็ได้ จะนึกภาวนาในใจเมื่อไรก็ได้ เวลาคุยกับเพื่อนเดินไป มีธุระเราไม่สามารถจะภาวนาได้ก็ใจนึกถึงภาพ ถ้าต้องการจะทราบ ต้องการจะพูดกับใครนึกถึงภาพพระพุทธรูปเจ้าเสียก่อน และขอबारมีขององค์สมเด็จพระชินวรได้โปรดสงเคราะห์ การตัดสินใจให้ถูกต้องและรวดเร็ว

เพียงเท่านี้บรรดาท่านพุทธบริษัทกำลังใจทุกวันของท่านจะมีความสุข ถึงแม้เราจะไม่ได้เป็น**พระอริยเจ้า พระโสดาบัน สกิทาคา อนาคา อรหันต์** แต่ที่กำลังใจของเรานั้นจะมีความสุขสดชื่น ผมคิดว่าตายแล้วอย่างเร็วไปสวรรค์ได้แน่ แต่ทว่าถ้าอารมณ์แบบนี้แสดงสัญลักษณ์ของการเป็นพรหม ก็เข้าใจว่าทุกคนก็ต้องไปเป็นพรหมแน่นอน

เอาละบรรดาสาวกขององค์สมเด็จพระชินวร สัญญาณบอกหมดเวลาแล้ว ก็ขอยุติไว้แต่เพียงเท่านี้ ขอความสุขสวัสดิ์พิพัฒนามงคลสมบุญพูนผล จงมีแต่บรรดาท่านพุทธศาสนิกชนทุกท่าน

สวัสดิ์